

Z A R Z Ą D Z E N I E

MINISTRA PRACY I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 20 listopada 1947 r.

o ustaleniu wysokości zarobku stanowiącego najniższą podstawę wymiaru świadczeń i składek ubezpieczeniowych.

Na podstawie art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 28 marca 1933 roku o ubezpieczeniu społecznym (Dz. U. R. P. Nr 81, poz. 396) w brzmieniu dekretu z dnia 28 października 1947 r. (Dz. U. R. P. Nr 66, poz. 413) oraz art. 14 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 listopada 1927 r. o ubezpieczeniu pracowników umysłowych (Dz. U. R. P. Nr 106, poz. 911) w brzmieniu dekretu z dnia 8 stycznia 1946 r. (Dz. U. R. P. Nr 4, poz. 29) i z dnia 28 października 1947 r. (Dz. U. R. P. Nr 66, poz. 413) zarządzam co następuje:

- § 1. Wysokość zarobku stanowiącego najniższą podstawę wymiaru świadczeń i składek ubezpieczeniowych ustala się na kwotę 600 zł tygodniowo czyli 2.500 zł. miesięcznie.
- § 2. Jeżeli szczegółowe przepisy prawne o ubezpieczeniu społecznym nie zawierają odmiennych postanowień, zarobek, ustalony w § 1, stanowi podstawę wymiaru świadczeń i składek przy ubezpieczeniu osób pobierających wynagrodzenie niższe lub nie pobierających żadnego wynagrodzenia.
- § 3. Zarobek, ustalony w § 1, stosuje się przy wymiarze składek od pierwszego dnia okresu wymiarowego przypadającego po ogłoszeniu niniejszego zarządzenia, a przy wymiarze świadczeń — do świadczeń, należnych za okresy po ogłoszeniu niniejszego zarządzenia.
- § 4. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

w/z Minister Pracy i Opieki Społecznej:
(—) Edmund Giebartowski